

OKUMA METNİ

SİGORTANIN TARİHSEL GELİŞİMİ

Sosyal Sigortaların Tarihsel Gelişimi

Sosyal sigortalar, bir sosyal güvenlik tekniği olarak öncelikle sanayileşme süreci içerisinde ortaya çıkan işçi kitlesinin korunmasına yönelik yapılan arayışlar sonucunda bulunmuştur (Arıcı, 1999, s.264).

Sosyal sigortalar, geleneksel sosyal güvenlik kurumlarının; sanayi toplumunun ihtiyacını karşılamada yetersiz kalması üzerine, ilk defa 1881 yılında Almanya'da Başbakan Bismarck ve İmparator Wilhelm tarafından kurulmuştur (Sözer, 1997, s.3-6).

Başta sanayileşmiş Avrupa ülkeleri olmak üzere bütün dünyada hızla gelişip yaygınlaşarak, sosyal güvenlik sisteminin en önemli kurumu haline gelmiştir (Alper, 2000, s.12).

Temel yapısı aynı kalmakla birlikte 1945 yılından itibaren sosyal sigortaların asıl amaç ve görevi; çalışan nüfusu, hayatın değişen olaylarına ve özellikle çalışma güçlerinin zarara uğramasına karşı korumak için gelişen koşullara uyum sağlamak olmuştur (Tunçomağ, 1982, s.175).

Sosyal sigorta türleri içinde ilk kurulan sosyal sigorta kolu, 1883'te Almanya'da kurulan hastalık sigortasıdır (Talas, 2002, s.261).

Bunu 1884 yılında iş kazaları, 1889 yılında ise yaşlılık ve malullük sigortası dalları izlemiştir (Arıcı, 1999, s.265).

Sanayileşme yoluna girmiş bulunan ülkelerde işçiler benzer koşullarda çalıştıkları ve aldıkları ücretler herhangi bir birikime olanak veremediğinden Almanya'da başlayan sosyal sigorta hareketini önce Avusturya izlemiştir. Norveç, 1905'te hastalık sigortasını; İsveç, 1913'te yaşlılık ve malullük sigortasını; İsviçre, 1911'de iş kazaları sigortasını; İngiltere, 1908'de yaşlılık sigortasını, 1911'de bütün işçiler için hastalık ve malullük sigortasını ve bazı kategori işçileri için dünyada ilk kez işsizlik sigortasını; Fransa, 1910'da sınırlı bir uygulamayla yaşlılık sigortasını gerçekleştirmiştir. 1929 ekonomik bunalımı izleyen yıllarda sosyal sigortalar, Güney Amerika ülkelerinde, Birleşik Amerika ve Kanada'da; İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise bütün ülkelerde yaygınlaşmaya başlamıştır (Talas, 2002, s.8-9).

Zorunlu yaşlılık sigortası Almanya'da uygulamaya girdikten sonra Bismarck modeli Latin Amerika'da çok popüler hale gelmiş ve Arjantin, Brezilya, Şili, Küba ve Uruguay 1920 ve 1930'larda kamu emeklilik planlarını yürürlüğe koyarak Latin Amerika'da "öncü ülkeler" olmuştur. Bu ülkeleri, 1930 ve 1940'larda Bolivya, Kolombiya, Meksika, Peru ve 1950 ve 1960'larda Orta Amerika ülkeleri takip etmiştir. Öncelikli olarak asker, memur, öğretmen gibi devlet çalışanları; güçlü baskı grupları ile taşımacılık, enerji, bankacılık, iletişim gibi

alanlarda iyi ücret alan işçi aristokrasisi, zamanla da tarım çalışanları sigorta kapsamına alınmış ve faydaları aşamalı olarak artırılmıştır (Müller, 2000, s.508).

Ülkemizde sosyal güvenliğin gelişimi daha çok sosyal sigorta uygulamalarına önem ve öncelik verilmesi şeklinde gelişim göstermiştir. Emekli Sandığı, Sosyal Sigortalar Kurumu ve Bağ-Kur olmak üzere üç sosyal güvenlik kurumu, sosyal sigorta hizmeti vermektedir (Koray, 2000, s.269-270).

Ülkemizde sosyal sigorta teşkilatının kurulması ve mevzuatın geliştirilmesi ilk kez 1936 tarih ve 3008 sayılı İş Kanunu ile hükme bağlanmıştır. 09.07.1945 tarih ve 4792 sayılı kanunla İşçi sigortaları Kurumu tesis edilmiştir. 27.06.1945 tarih ve 4772 sayılı İş Kazaları Meslek Hastalıkları ve Analık Sigortası Kanunu adında belirtilen risklere karşı güvence getirilmiştir. Daha sonra 02.06.1949 tarih ve 5417 sayılı İhtiyarlık Sigortası Kanunu ile yaşlılık riskine karşı koruma sağlanmıştır. 04.01.1950 tarih ve 5502 sayılı Hastalık ve Analık Sigortası Kanunu ile hastalık ve analık sigortaları yeniden düzenlenmiştir. 04.02.1957 tarih ve 6900 sayılı Maluliyet, İhtiyarlık ve Ölüm Sigortaları Kanunu ile ise yaşlılık sigortası yeniden düzenlenmiş, ilave olarak sakatlık ve ölüm riskleri de kapsama alınmıştır. 17.07.1964 tarih ve 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu ile sosyal risklere karşı koruma sağlayan dağınık hükümler kaldırılarak öncesine nazaran daha kapsamlı güvence sağlayan yeni bir sosyal sigorta yasası yürürlüğe girmiştir (Sözer, 2001, s.40-48).

İzleyen yıllarda birçok kez değişikliğe uğrayan söz konusu kanun, 25.08.1999 tarih ve 4447 sayılı Kanunla kurulan İşsizlik Sigortası ile işsizlik riskini de kapsamına almıştır.

Türkiye’de ve Dünya’da Sigortacılık Sektörünün Tarihsel Gelişimi

Dünyada İlk Sigortalar;

Dünyada sigortacılığa benzer ilk uygulamalara M.Ö. 4500 yıllarında Mısır’da, M.Ö.2250 yıllarında Babil’de rastlanılmıştır. Hammurabi Kanunları’nda da sigortaya yer verilmiştir. M.Ö. 600 yıllarında ise Hindu’lar sigorta özelliği taşıyan kredi anlaşmaları yapmaya başlamışlardır.

Bu tür kredi anlaşmaları ortaçağda da gelişerek deniz ödücü ve nakliyat sigortalarının temelini oluşturmuşlardır Prim esaslı sigorta yaklaşık M.S. 1250 yıllarında Venedik, Floransa ve Cenova şehirlerinde görülmüştür.

Bugünkü anlamda sigorta uygulamaları ise, ilk kez 14. yy’ da başlamıştır. İlk sigorta poliçesi olarak kabul edilen mukavele 23 Ekim 1347 tarihini taşımaktaydı ve İtalya’ nın Cenova Limanı’ndan Mayorka’ ya “Santa Gara” adlı geminin yükünü temin etmek amacıyla düzenlendi.

İlk sigorta şirketi de 1424 yılında, yine Cenova şehrinde kuruldu. Sigorta konusunda ilk kanuni düzenleme ise 1435 yılında yayınlanan Barselona Fermanı’ydı.

İtalya’daki başlangıçtan sonra, deniz sigortalarının özellikle 18. yy’ da İngiltere’ de geliştiği görülmektedir. (1668-Lloyd) Bu nedenle de, ilk Sigorta Kanunu 1601 Yılında İngiltere’de Çıkarılmıştır. Prim Esaslı Sigortacılığın başladığı 14.yy, aynı zamanda; Avrupa’da ve özellikle İtalya’da Rönesans adı verilen sosyo-ekonomik, kültürel ve siyasal dönüşümün başladığı dönemdir. Rönesans’la birlikte; ticaret hareketlenmiş, yeni deniz yolları

keşfedilmiş ve yeni ticari merkezleri (Floransa, Venedik, Cenova gibi) türemeye başlamıştır. Rönesans döneminde, artan ticaret, ve deniz yollarıyla sürekli yeni yerlerin keşfi para hareketlerini de hızlandırmış, tüccar ve zanaatçılara hizmet veren gerçek kişiler olan sarraflar ve bilahare bankerler ve daha sonra da ilk bankaların ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Kısaca, Dünyada, sigortacılığın gelişimine baktığımızda, bu süreçte ticaretin arttığı ve bunun sonucunda banka ve sigortacılık gibi finans kurumlarının geliştiğini söyleyebiliriz. Osmanlı'da, ilk banka İstanbul (Dersaadet) Bankası (Bank- Dersaadet, Banque de Constantinople) adı altında 1847 yılında, Avrupa'da bankacılığın ortaya çıkmasından yaklaşık 400 yıl sonra, yabancı ve azınlıklar eliyle kurulmuştur.

Avrupa'da finansal sisteminin gelişerek yabancı ülkelere sermaye ihraç edecek hale geldiği 19.yy içerisinde, 15.yy'ın süper gücü Osmanlı İmparatorluğu'ndaki ilk bankanın azınlık ve yabancılara ait olması kayda değer bir durumdur.

Osmanlı'da bankacılık sektörünün gelişmemesini, İslam dininin faizi yasaklaması ile ticaretin sadece yabancılar ve azınlıklar eliyle yürütülmesi ve bu nedenle sermaye ile bütünleşmiş toplumsal sınıfların (burjuva) gelişmemesi ile açıklamak yaygın bir yaklaşımdır.

Ancak burada önemli olan ve açıklanması gereken husus ticaretin neden yabancılar ve azınlıklar eliyle yürütüldüğüdür. Bunun temelini; - Rönesans'la birlikte, 14.yy'dan başlayarak rekabet üstünlüğü bulunan Avrupa'lı tüccarlara Yeni oluşan yerli üretici ve tüccar kesimi karşısında imtiyaz sağlayan anlaşmalara (kapitülasyonlar) bağlamak mümkündür. Örneğin, 1673 yılında Fransa'yla imzalanan kapitülasyonlar, İngiltere ve Hollanda ile yapılan anlaşmalar.

Kapitülasyonlarla yabancılara tanınan haklar Avrupa'da Sanayi devriminin gerçekleştirilmesiyle 18 ve 19.yy'larda iyice genişlemiştir. Nitekim 1838 yılında İngiltere ile yapılan "Serbest Ticaret Anlaşması" da yerli sanayi ve ticarete darbe vuran önemli olaylardan biri olmuştur. Bu anlaşmayla ithalat ve ihracattan alınmakta olan %3 oranındaki vergi, ithalatta %5'e, ihracatta ise %12'ye çıkarılmış ayrıca yerli ve yabancı tüccarların imparatorluk içindeki mal ticaretlerinden alınan %8'lik vergi sadece yabancılar lehine kaldırılmıştır. Avrupa'da bankacılığın ortaya çıkmasından yaklaşık 400 yıl sonra, Osmanlı'da ilk bankacılığın ortaya çıktığı 1847 yılında, ülkede herhangi bir sanayileşme hareketi bulunmadığı için ulusal bir banka kurma girişimi de bulunmamaktaydı.

Bu nedenle, ülkedeki ilk bankalar, ticarete hakim olan azınlıklar ve yabancı sermaye tarafından kurulmuştur. Azınlıkların ve yabancı sermayedarların elinde bulunan finansal kurumların, yabancıların ve azınlıkların kurduğu şirketleri tonlaması, kapitülasyonlar nedeniyle büyüyememiş olan ulusal üretici ve tüccar kesiminin gelişmesini engelliyordu.

Böylece sistemdeki fonların önemli miktarı devlet borçlanmasına, kalanı ise azınlık ve yabancıların yatırımlarına yöneldiğinden, ulusal reel sektörün ve ulusal bir finans sisteminin oluşması mümkün olmamıştır.

Türkiye'de Sigortacılık Sektörü

Türkiye'de ise sigortacılık sektörünün 150 yıldan fazla bir geçmişi bulunmaktadır. 19. yy'ın ikinci yansında meydana gelen yangınlar ve bunların sonucunda uğranılan büyük hasarlar ve özellikle 1870 yazında Beyoğlu'ndaki yangında (Büyük Pera Yangını) çok sayıda

işyeri, ev, cami ve kilisenin yanması, daha çok yabancı ve yabancılarla ilişkide olan zenginlerin oturduğu bu bölgede sigortanın gelişme süreci hızlanmıştır. 1872 yılında İngiliz sigorta şirketleri, açtıkları temsilciliklerle Türkiye’ de ilk sigortacılık faaliyetlerini başlatmışlardır.

İngilizler’ den sonra Fransızlar da Türkiye’ ye ilgi göstermişler ve 1878 yılında ilk faaliyetlerine başlamışlardır. Bu şirketleri. Alman, İtalyan, İsviçre ve diğer yabancı ülkelerin sigorta şirketleri izlemişlerdir.

Osmanlı Devleti’nde kurulan ilk sigorta şirketi, sermayesi yabancılara ait olan Osmanlı Bankası, Tütün Rejisi ve Duyun-ı Umumiye İdaresi’nin ortaklığıyla kurulan Osmanlı Umum Sigorta şirketi idi. Şirketin acentelik işlerini Osmanlı Bankası ve Tütün Rejisi şubeleri yerine getiriyordu. Bu şirketler duyulan gereksinimi karşılamakla beraber, o tarihlerde sigorta şirketlerinin kuruluşunu ve sigorta faaliyetini düzenleyen devlet denetimini öngören kanunların, hatta bu konuya değinen bir hükmün dahi bulunmayışı nedeniyle tamamen denetimsiz bir biçimde çalışıyorlar, diledikleri gibi hareket edip, merkezlerinden aldıkları talimatlarla işlem yapıyorlardı. Poliçelerini İngilizce veya Fransızca düzenliyorlar, anlaşmazlık durumunda da dava mercii olarak Londra mahkemelerini veya ilgili şirket merkezinin bulunduğu yerel mahkemeleri gösteriyorlardı. Diledikleri zaman sigorta poliçelerini iptal ediyorlardı.

İlk yıllar sigorta şirketleri adlarını duyurmak ve sigorta düşüncesinin yayılmasını sağlayarak portföylerini genişletmek amacıyla vaatlerini yerine getirip, hasar ödemede dürüst davrandılar.

Ancak zaman geçtikçe, kapitülasyonların da etkisiyle, çok karlı olarak görülen Türk Piyasalarında, çok sayıda yeni sigorta şirketi açıldı, sigorta ahlakı bozuldu ve haksız rekabet ve ekspertiz suiistimalleri başladı.

Hiçbir denetim olmayışı yüzünden sigorta şirketleri uzun süre en normal yangın hasarlarını bile ödemekten kaçınıp, sigortalıların hak ve hukukunu hiçe sayan bir biçimde davranmaya başladılar. 12 Temmuz 1900 tarihinde 43 tanesi yabancı olmak üzere 44 sigorta şirketi bir araya gelerek sabit bir yangın tarifesi belirlediler. Bu Türkiye’ deki ilk tarifiedir. Yangın Sigorta Şirketleri’nin Sendikası adında bir örgütün oluşturulması ve sürekli bir denetim kurulunun bulunması kararı alındı.

Londra’da bulunan Fire Office Committee’ nin emirleriyle çalışmalarını yürüten sendika tarafından, yangınlara zamanında yetişerek büyümesini önlemek, yangının nedenlerini araştırmak üzere Fasman adlı bir örgüt kuruldu. Denetim mekanizması ve içeriği geliştirildi.

Sendikanın bu olumlu çalışmalarına rağmen çalışan şirketlerin tamamı sendikaya girmediler ve haksız rekabet yapmaya, alman kararların tersine davranmaya devam ettiler.

1908 ve 1914 yıllarında kanunlarda yapılan değişikliklerle yabancı şirketler kontrol altına alınmaya çalışıldı.

1914 yılındaki kanunla yabancı şirketler teminat göstermeye ve vergi vermeye zorunlu tutuldular. Sendikanın adı ise “Türkiye’de Çalışan Sigorta Şirketleri”olarak değiştirildi. Bu yeniliklerle yabancı şirketler Türkler ile ortaklık kurma yoluna gittiler.

1908'den sonra sayılan Osmanlı Devleti'nde 120'yi bulan sigorta şirketlerinin 1923'de 93'e ve daha sonra 53'e indiği görülmektedir. (Birinci Dünya Savaşı'nın neden olduğu koşullar, Yunanlıların İşgali ve kenti terk ederken çıkarttıkları büyük yangındır.) Ancak, Cumhuriyetin ilanına kadar tümü yerli sermaye ve teknisyenlerle işletilen bir sigorta şirketinin bulunmadığı görülmektedir.

1923 yılında İzmir İktisat Kongresi'nde ele alınan kararlar içinde sigortacılık ile ilgili kararlar da vardı. Kongre'de sigortacılık ile ilgili belirlenen ilke ve kararların, sigortacılık üzerinde daha önce şikâyete konu olan hususların giderilmesi amacıyla devlet kontrolünü mümkün kılacak ilke ve kararlar olduğu anlaşılmaktadır.

Cumhuriyet'in ilanını izleyen yıllarda milli sigortacılığın gelişimi yönünde gerek yasal gerek kurumsal önemli girişimler ortaya çıkmıştır.

1924 yılında Türkçe'yi kullanma zorunluluğu getiren yasa ile, poliçelerin İngilizce ve Fransızca düzenlenmesine son verildi.

Aynı yıl Sigortacılar Kulübü kuruldu. Daha sonra bu Kulüp yerini 1925 yılında kurulan "Sigortacılar Daire-i Merkeziyesi"ne bırakmıştır.

1927 yılında Sigortacılığın ve Sigorta Şirketlerinin Teftiş ve Murakabesi hakkındaki kanun yürürlüğe girdi. Yerli ve yabancı sigorta şirketlerinin denetlenmesi, döviz çıkışının önlenmesi amacıyla taşıyan bu kanunun çıkışıyla sigortacılık gelişmeye, yerli sermaye ile kurulan şirketlerin sayısı artmaya başladı. 14 Mart 1925'te Güneş Sigorta AŞ tesis edilmiş ve bunu 19 Eylül 1926'da Bozkurt Türkiye Umum Sigorta şirketi'nin kuruluşu izlemiştir.

Bu dönemde Türkiye İş Bankası, bankacılık faaliyetlerinin yanı sıra sigortacılıkla da ilgilenmeye başlamış ve acentelik biçiminde başlayan girişimlerini geliştirmiş ve dönemin ilk milli sigorta şirketi olan Anadolu Sigorta Şirketi'ni kurmuştur. Dönem içinde kurulan Türk sigorta şirketlerinin hemen tamamının yabancı ortaklara sahip olduğu da dikkat çekici bir olgudur. 1929'da Türkiye İş Bankası, Milli Sigorta ile Compagnie Suiſe de Reassurance ortaklığı olarak Milli Reasürans T.A.ş kuruldu.

Milli Reasürans şirketi, sigortacılığın millileştirilmesine zemin ve imkan hazırlamak, reasürans primlerinin imkan nispetinde memlekette kalmasını sağlamak suretiyle döviz tasarrufunda bulunmak ve hazineye gelir temin etmek amaçlarıyla kurulmuştu.

Ayrıca 1920'lerde devletçiliğin eşiğindeki Türkiye'de devlete gelir yaratmak, yabancı şirketlerin egemenliğini kırmak ve hükümetin toplumsal ve ekonomik politikalarının araçları olarak kullanılmak üzere tekeller oluşturmak amacı da güdülmekteydi.

Bu tarihten itibaren Türkiye'de reasürans tekelisi başladı ve ülkedeki yerli-yabancı bütün sigorta şirketleri topladıkları primlerin bir kısmını Milli Reasürans'a devretmeye zorunlu tutuldu.

Hemen hemen dünyada kurulan ilk reasürans tekelisi olan Milli. Reasürans 'dan önce çeşitli tepkiler gördüyse de suiistimalleri önlemek, haksız rekabetin kakmasını ve ödemelerin zamanında yapılmasını sağlamak gibi yanlarıyla Türk sigortacılığının gelişmesinde olumlu rol oynadı, halkın sigortaya olan güvenini arttırdı.

1932 yılı itibariyle Türkiye’de 8’i Türk 29’u yabancı toplam 37 sigorta şirketi faaliyet göstermekteydi.

Bu şirketlerin tamamı bütün branşlarda yani yangın, nakliyat, kaza ve hayat branşlarında birden faaliyet göstermemekteydi. (Bu şirketlerin en çok faaliyet gösterdiği branş 24 şirket ile yangın branşı idi. Bunu 14 şirket ile nakliyat branşı, 4 şirket ile kaza branşı ve 3 şirket ile hayat branşı izliyordu.) Devletin planlı sanayileşme politikalarını yürütmek üzere 1933’de kurulan Sümerbank tamamen yerli sermayeye dayanmak üzere 1935 yılında Güven Sigorta’yı kurdu.

1936’da ise bir diğer yerli sermayeye dayanan sigorta şirketi olarak Anadolu Sigorta tarafından Ankara Türk Sigorta şirketi kuruldu. 1942 yılında ise, ilk özel sermayeli sigorta şirketi olan “Doğan Sigorta” kurulmuş ve onu 1944’de “Halk Sigorta”, 1945’de “Destek Reasürans”, 1948’de “Türkiye Genel Sigorta”, 1950’de “İnan Sigorta”, 1955 yılında “Şeker Sigorta”, 1957’de “Güneş Sigorta” 1958’de “Birlik Sigorta” ve “Ray Sigorta”, 1959’da “Başak Sigorta” ve “Cihan Sigorta” izlemiştir.

1942 başında sigorta faaliyetinde bulunan kuruluşların 24’ü yabancı şirket temsilcilikleri, 7’siyse yerli kuruluşlardı. 1942’de Doğan Sigorta, 1944’de Halk Sigorta kurulmuştur.

1942 yılında, 15 milyon liralık Türk sigorta portföyünün 10 milyon TL’lik kısmını Türk sigorta şirketleri üretmekteydiler.

Bu oranın önemi, sadece 17 yıl önce prim üreten bir sigorta şirketi olmadığı dikkate alındığında, daha da iyi ortaya çıkmaktadır. 1945’de serbest reasürans piyasasında faaliyet göstermek üzere İş Bankası, Milli Reasürans şirketi, Güven Sigorta, Anadolu Sigorta ve Ankara Sigorta’nın iştirakleri ile Destek Reasürans şirketi kuruldu.

1947’de Genel Sigorta faaliyete geçti. 1939 yılında sigorta şirketleri Ticaret Bakanlığı’na bağlanmasını takiben, 1959 yılında, sigorta sektörünü ciddi bir biçimde ele alan 7397 sayılı Sigorta Murakabe Kanunu yürürlüğe girdi. 1950’lerden sonra ulaştırma politikalarında karayolu ulaşımının ön plana çıkartılması ve 1953’den itibaren motorlu taşıt araçlarının Zorunlu Kaza Sigortası kapsamına alınması, sigortacılığın gelişmesinde önemli rol oynamıştır. 1952’de “Türkiye Sigorta Şirketleri Birliği” adıyla tüzel kişiliğe haiz bir meslek birliği kurulmuş ve 16.07.1952 tarihinde Bakanlar Kurulu tarafından “Türkiye Sigorta Şirketleri Birliği” ana sözleşmesi tasdik edilmiştir 1952-1954 yılları arasında “Sigortacılar Daire-i Merkeziyesi” adı “Türkiye Sigortacılar Cemiyeti” olarak değiştirilmiştir.

- Ocak 1954’de “Türkiye Sigorta Şirketleri Birliği” kapanmış ve “Türkiye Sigorta ve Reasürans Şirketleri Birliği” nizamnamesi yayınlanmıştır.

1960 yılında DPT’nin kurulmasıyla, Türk ekonomisinde planlı dönem başlamış ve bu sigorta sektörüne de yansımıştır.

1963-83 dönemini kapsayan ilk dört 5 yıllık planın ikinci beş yılından itibaren, özel sigorta sistemine önem verilmeye başlanmıştır. Ancak bu önem, 4. Beş yıllık kalkınma planından sonra tekrar azalmıştır.

Planlı dönemde, sektörün yeniden düzenlenmesi üzerinde durulmuş, ancak bu dönemde reasürans tekeli gündeme oturduğu için, bu konuda gerekli ilerleme sağlanamamıştır.

Sigorta sektörü açısından 1980'li yıllar, devletin sektör üzerindeki göreceli kontrolünün azaldığı ve sektörde liberalleşme hareketlerinin gündeme geldiği yıllar olarak karşımıza çıkmaktadır. 1923'den 1987'e kadar geçen 64 yıllık dönemde, kişi başına düşen prim üretimi, ancak 0.35 dolardan, 5.5 dolar seviyesine çıkmıştır. 1968-1984 yılları arasında planlı dönemde alınan bir ilke karar sonucunda sigorta sektörüne yeni şirket girişine izin verilmemiştir.

Bu 16 yıllık süre içinde yalnızca bazı reasürans şirketlerinin kurulması söz konusu olmuştur.

1980'lerin ortalarından itibaren Hazine'nin yeni şirket oluşumlarına yeşil ışık yakmasıyla birlikte, sektöre yerli ve yabancı sermayenin ilgisi artma eğilimine girmiş ve şirket sayıları 2-3 misline çıkmıştır. Bu dönemde Batı Sigorta'nın ardından Commercial Union, Toprak, EGS, Merkez, Universal, Rumeli, Sanko, İhlas, Bayındır, Demir, Ege, Emin, Ticaret, Işık gibi sigorta şirketleri piyasaya girmiştir.

Özellikle 1994 sonrası dönemde sektörde faaliyet gösteren sigorta şirketleri sayısındaki artışın kaynağında, mevcut şirketlerin hayat branşından ayrı olarak şirketleşmeye gitmesi olgusuna da dikkat çekmek gerekmektedir. 30.01.1989 tarihinde "Türkiye Sigorta ve Reasürans Şirketleri Birliğinin Çalışma Usulleri Hakkında Yönetmelik" yürürlüğe girmiştir.

1987 yılında yürürlüğe giren 3379 sayılı yasa ile 7397 sayılı yasada, yasal alandaki boşlukları doldurmak, sigorta şirketlerini mali yönden geliştirmek ve sigorta aracılarının durumunu yeniden düzenlemek amacıyla önemli ve köklü değişiklikler yapıldı.

KAYNAK: <http://mehmetbilgeozakcaoglu.blogcu.com/sigortanin-tarihsel-gelisimi/5970577>

Neden Hayat Sigortası yaptırmalıyım?

- Herhangi bir sakatlık durumunda hayatınızı aynı şekilde devam ettirmenizi sağlar.
- Vefat durumunda sevdiklerinize bırakabileceğiniz parasal bir varlık niteliği taşır. Eğitimini devam ettirmekte olan çocuklarınız varsa eğitimlerinin yarım kalmamasını sağlar.
- Poliçe kapsamına giren bir kaza sonucunda ortaya çıkan yüksek tutarlı tedavi giderlerinizin ödenmesini düşük primlerle sağlar.
- Beklenmedik bir anda tehlikeli bir hastalığa yakalanılması durumunda kişilere finansal destek sağlar.
- Ödenen primler yürürlükteki vergi kanunlarına göre belirli miktara kadar gelir vergisi matrahından düşülebilir.